

Sygn. akt II KK 82/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **P. B.**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w. i z art. 95 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 7 maja 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 29 listopada 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 roku, sygn. akt ... 2608/13, Sąd Rejonowy w W., po rozpoznaniu sprawy P. B. obwinionego o to, że:

1. w dniu 2 listopada 2013 roku około godz. 20:35 w W., jadąc ul. D. od strony ul. N., na skrzyżowaniu z Al. W. naruszył zasady określone w § 95 ust. 1 pkt 3 Rozp. MloSWiA, w ten sposób, że kierując samochodem marki Fiat Punto o nr rej. [...] nie zastosował się do sygnalizatora S-1, wjeżdżając za sygnalizator podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia MloSWiA z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393);
2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 38 pkt 2 i 3 Prawa o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki Fiat Punto ,nr rej. [...] nie posiadał przy sobie i nie okazał na żądanie uprawnionego organu wymaganego dla danego pojazdu dokumentu, tj. dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu, dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, tj. o czyn z art. 95 k.w. w zw. z art. 38 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20.06.1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.):
 - I. uznał obwinionego P. B. za winnego popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w punkcie 1 części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 kw. w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia MloSWiA z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. Nr 170, poz. 1393), na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych;
 - II. uznał obwinionego P. B. za winnego popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w punkcie 1 części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 95 § 1 kw. w zw. z art. 38 pkt 2, 3 ustawy z dnia 20.06.1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908, ze zm.) i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 95 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych;
 - III. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 13 grudnia 2013 r., to jest po upływie 7-dniowego terminu do złożenia sprzeciwu.

Od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt ... 2608/13, kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze – na korzyść obwinionego P. B.

Na zasadzie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. Prokurator Generalny zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 9 § 2 k.w., polegające na wymierzeniu P. B. – odpowiadającemu w jednym postępowaniu za popełnienie dwóch wykroczeń: z art. 92 § 1 k.w. i z art. 95 k.w. – odrębnych kar grzywny zamiast orzeczenia jednej kary grzywny w granicach określonych w art. 92 § 1 k.w. i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 9 § 2 k.w., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.

W niniejszej sprawie, P. B. uznany został winnym popełnienia dwóch odrębnych wykroczeń z art. 92 § 1 k.w. i z art. 95 k.w., zatem Sąd Rejonowy powinien orzec w zakresie tychże wykroczeń jedną karę grzywny na podstawie art. 92 § 1 k.w. Wykroczenie to jest bowiem zagrożone surowszą karą grzywny niż określoną w art. 95 k.w.

Przedstawione uchybienie, z uwagi na konsekwencje dla obwinionego w postaci orzeczenia dwóch kar grzywny zamiast jednej, miało oczywisty wpływ na treść wyroku, a zatem niezbędnym jest jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że Sąd przy sporządzaniu wyroku dodatkowo popełnił błąd, wskazując w punkcie II, że uznaje obwinionego winnym popełnienia wykroczenia opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku. Treść

tego rozstrzygnięcia nie budzi wątpliwości, że sąd uznał P. B. winnym popełnienia wykroczenia opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, a zatem błąd ten będący efektem zwykłej i oczywistej omyłki pisarskiej winien zostać skorygowany poprzez sprostowanie w trybie określonym w art. 105 k.p.k., który to przepis, zgodnie z art. 38 § 1 k.p.s.w., znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Podsumowując, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.